

Anticorrupció vol encausar Aguirre per la caixa B del PP

La fiscalia demana que el jutge la citi a ella i a Cristina Cifuentes com a investigades pel presumpte finançament il·legal del PP



Esperanza Aguirre

ELS NOSTRES AJUNTAMENTS

Sant Feliu de Guíxols



Carles Motas

“L'estabilitat política és bàsica per al Thyssen”

Farré accessibilitat

pujaescales
tel. 609 314 500 www.farre.es

EL PUNT AVUI +

1,50€

DISSABTE • 3 d'agost del 2019. Any XLIV. Núm. 15078 - AVUI / Any XLI. Núm. 13948 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT

P10

La caixa de solidaritat ja ha pagat 10,8 milions

FET • La iniciativa ha evitat els embargaments, entre d'altres, dels impulsors del 9-N i l'1-O

Cuixart s'afegeix a les crides a la unitat

FUTUR • Mas, Rigau i Ortega fan una crida a mantenir-la per als que seran perseguits econòmicament

NACIONAL

P8,9



La concentració va desplaçar-se des de la Barceloneta fins a la plaça Sant Jaume ■ ORIOL DURAN

El 'top manta' vol un pacte

Manifestació dels venedors ambulants demanant diàleg a Colau

Cultura

P22,23

La petjada de Picasso, ben viva encara a Barcelona

El meu país Elisenda Paluzie

“Aquesta Diada, o sortim al carrer... o sortim al carrer”

P14



Problemes d'humitats?
Nova solució ELECTRO-FÍSICA
HUMITAT-STOP
Elimina les humitats
“SENSE OBRES”



Truqui'ns i li farem un diagnòstic gratuït del seu problema d'humitat 678 323 938

ni una gota més!
HUMITAT-STOP
www.humitat-stop.com

Antoni Pagès
Distribuidor per la província de Girona
c/ Freixes, 6 - 17753 ESPOLLA (Girona)
T: 972 563 418 - M: 678 323 938
antonipagespolla@gmail.com

LES SÈRIES. Home casat, burro espatllat / De ponent, ni vent ni gent / L'home ve del mico P6-7

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Salvador Cot

Madrid tampoc no té estratègia



Sovint es diu que l'independentisme català no té cap estratègia, o almenys cap de compartida. I és cert. Però, quina estratègia

té l'Estat? Almenys des del setembre del 2017, de Madrid no ha sorgit cap iniciativa que no sigui anar incrementant les represàlies en tots els camps; des d'apallisar els votants del referèndum de l'1-O fins a confiscacions de béns de líders polítics o socials, passant per anys de presó preventiva, clavegueres –en algun cas a cel obert– activades al màxim i tota mena de mètodes d'espionatge contra els exiliats. Això, combinat amb una pressió propagandística fortíssima des dels mitjans de comunicació del sistema i amb un Tribunal Suprem al qual se li ha encarregat la missió de capgirar el sentit de la violència: que siguin les AMPA i les famílies les que van agredir policies i guàrdies civils armats fins a les dents. Tot això és veritat, evidentment; però, més enllà de

Els tenen la força il·limitada de l'Estat, però no tenen cap idea sobre com recuperar el terreny perdut

la repressió, a l'altre plat de la balança què hi ha? Doncs poc més que un intent de converses amb un relator que va morir assassinat abans de néixer.

Els partits de Madrid tampoc no tenen una estratègia única. La triple dreta intenta, com sempre a Espanya, que el PSOE no pugui pactar amb comunistes i separatistes. I, per la seva banda, els socialistes s'hi tornen utilitzant l'espantall català, basc i frontpopulista per exigir col·laboració a la dreta extrema/extrema dreta, via amics comuns de l'Íbex. El PSC descavalca Ernest Maragall per independentista, certament, però també pacta amb JxCat la Diputació de Barcelona i amb ERC i la CUP (ep, la CUP!) a Sant Cugat. I, mentrestant, el PSOE reneiga dels partits bascos mentre els utilitza per aconseguir la presidència de Navarra.

Es pot argumentar que als partits espanyols no els cal estratègia perquè ells ja tenen la força il·limitada de l'Estat. Sí, però no tenen cap idea sobre com recuperar el terreny perdut en un territori com Catalunya on les enquestes (*El Confidencial*, juny del 2019) donen un suport social a la monarquia del 21,6% dels ciutadans. Un de cada cinc.



La vinyeta

Fer



Ombres d'estiu

Imma Merino

El socialisme com el mar de la vida

“Ets fina i camosina”, em deia la meva mare quan era petita. Ho he recordat quan m'han dit la mateixa frase feta en comentar que Lara, en veure'l per primer cop, pensa que el doctor Givago té el nas camús, és a dir curt i ample. En llegir-ho, no ho vaig relacionar amb l'“ets fina i camosina”, que es mantenia en letargia a la meva memòria, reviscolada en recordar que la mare em deia que tenia el nas “xato” com el meu pare. D'altra banda, m'ha sorprès que Lara també pensi que és poc agraïat tenint present que el cinema ens ha fet creure que és tan guapo com ho era Omar Shariff.

Lara Fiódorovna (Antipova en casar-se amb Pavel Antipov) és descrita com una dona bella, encara que potser no tant com ho és Julie Christie a la pel·lícula de David Lean que va sublimar-la. Tant se val. En tot cas, a banda de la seva bellesa física, alguna cosa passa entre ells en trobar-se en un hospital militar, instal·lat en un palau cedit per una aristòcrata despresa, durant la guerra (la I Mundial) mentre va propagant-se l'esperit de la revolu-

“L'exaltació que Givago fa de la Revolució d'Octubre em recorda el desig de revolta experimentat en un octubre recent

ció. Una nit, Givago li explica a Lara, que planxa, com sent la revolució impregnada en la naturalesa (“s'han trobat els arbres i els estels, i parlen, i les flors nocturnes filosofen i les cases de pedra celebren reunions”) experimentant una mena de reconciliació entre la matèria i l'esperit, el personal i el col·lectiu. Aleshores diu: “La guerra ha estat una interpretació artificial de la vida, com si l'existència es pogués mo-

mentàniament prorrogar. Quina absurditat! La revolució ha esclatat sense intenció, com un sospir retingut massa estona. Cadascú ha renascut, s'ha transformat. Es podria dir que en cadascú s'han produït dues revolucions: l'una pròpia, individual, l'altra general. Em sembla que el socialisme és un mar on han d'anar totes aquestes singulars revolucions individuals, el mar de la vida, el mar de l'autenticitat de cada home.” I com si intuís que la poesia o l'art fos la premonició d'una altra vida que necessita acomplir-se, encara hi afegeix: “El mar de la vida, vull dir, d'aqueixa vida que podem veure als quadres, de la vida tal com el geni la intueix, enriquida per la creació. Avui, però, els homes han determinat de no experimentar-la ja en els llibres, sinó en ells mateixos, no pas en l'abstracció, sinó en la pràctica.” És en aquesta exaltació que Givago li fa arribar a Lara un sentiment que, en aquest moment, ella no vol que es manifesti. Estic pensant en el desig de revolta i que potser vaig experimentar-la una mica en un octubre recent.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neocronològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.



Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/24ksx3>



A la tres

Ferran Espada / fespada@elpuntavui.cat

Escoltar-nos per conviure

Ara fa un mes l'Institut Català Internacional per la Pau (ICIP) i el Foro Social Permanente del País Basc van promoure una trobada al Parlament que va reunir una delegació de víctimes del conflicte basc i representants de diferents grups parlamentaris. Hi van participar Rosa Lluch, filla d'Ernest Lluch, polític català socialista assassinat per ETA; Rosa Maria Cabré, filla d'una de les víctimes mortals d'ETA a l'atemptat de l'Hipercor de Barcelona; Robert Manrique, ferit en el mateix atemptat; Axun Lasa, víctima de tortures policials i germana de Joxean Lasa, assassinat pels GAL, i Andoni Txasko, víctima de la brutalitat policial que el 3 de març de 1976 va provocar cinc morts a Vitòria. Van rebre les víctimes representants de JxCat, ERC, CUP, els comuns i el PSC. Més de dues terceres parts del Parlament. Que una víctima de l'Hipercor com Robert Manrique

“Víctimes de totes les violències del conflicte basc -ETA, GAL, tortures policials- es van reunir al Parlament

defensi la necessitat de reconèixer públicament la totalitat de víctimes del conflicte basc -no només les d'ETA- i la seva “pluralitat ideològica” és d'una generositat gegantina. I un pas imprescindible per a la reconciliació i per evitar que es torni a produir una espiral de violència com aquella. Que Rosa Lluch reivindicés que “com a vícti-

mes d'ETA tenim l'obligació de facilitar el discurs de les altres víctimes” perquè totes tinguin el mateix reconeixement per part de l'Estat és d'una solidaritat extrema. La pregunta és per què un país castigat durament per la violència d'ETA com Catalunya pot acollir aquesta mostra de reconciliació i això és impossible a l'Estat espanyol? Catalunya dona exemple de convivència. Com ho va fer en els atemptats del 17-A. Amb un altre gest increïble com va ser l'abraçada de Javier Martínez, el pare del nen mort a l'atemptat de la Rambla, amb l'imam de Rubí. La pau no és fàcil d'aconseguir. Però si hi ha una via és la que van oferir les víctimes del conflicte basc a Barcelona en l'acte *Escoltar-nos per conviure. Diàlegs entre víctimes d'ETA i de l'Estat*. Esperem que alguns deixin de fer el sord a la convivència i aparquin la política de confrontació instrumentalitzant les víctimes.

EDITORIAL

La caixa de la veritat

■ L'Estat espanyol té moltes eines per exercir la coacció, i estava anunciant que les faria servir totes per combatre sense reserves el moviment sobiranista català, que amenaça l'"statu quo" actual. La presó, l'exili, la persecució penal és el que més es veu, però la repressió a través de l'espoli econòmic de ciutadans i les seves famílies és tan o més inexorable i molt més silenciosa i, en la mesura que l'Estat s'hi ha aplicat sense estar-se de res, la caixa de solidaritat ha estat la resposta de la societat civil catalana per fer costat a polítics, càrrecs del govern, professionals o entitats encausats per la seva relació amb el procés.

La solidaritat de ciutadans, empreses o entitats ha permès reunir més d'11 milions d'euros, que han permès pagar la fiança per treure de la presó membres del govern o del Parlament, evitar l'embargament de béns, comptes i nòmines dels disset càrrecs de l'administració investigats pel jutge del 13 arran de l'1-O, afrontar les multes a Òmnium i l'ANC imposades arbitràriament per l'Agència de Protecció de Dades o evitar la ruïna del govern que va organitzar la consulta del 9-N, pagant la factura imposada pel Tribunal de Comptes.

El govern espanyol apel·la a la llei i la justícia de l'estat de dret, però quan el TSJC va absoldre Artur Mas i els seu govern del delictes de malversació pel 9-N, va utilitzar el Tribunal de Comptes com a alternativa per obtenir la seva venjança. El mateix Tribunal de Comptes, per cert, que fa uns dies, per la porta del darrere i amb el vot de dos consellers vinculats al PP, va revocar la sentència que condemnava l'exalcaldessa de Madrid Ana Botella i set membres del seu govern a pagar 25,7 milions per malversació de patrimoni públic en la venda de 1.860 habitatges a preu molt per sota del mercat a un fons voltor.



De reüll

Maria Palau

El dilema cultural

El model cultural de Barcelona fa anys que navega per un mar desbocat i el perill de naufragar comença a ser real. Tres notícies que han coincidit aquest mes ajuden a entendre la situació en què estem i en què podem estar si no ens definim i ens decidim d'una vegada. Els mateixos dies que el Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC) presentava el seu pla per créixer al pavelló Victòria Eugènia, tot suplicant que les administracions públiques s'impliquin en el seu finançament i es comprometin a fer-lo possible en un calendari raonable, veïns i entitats de la Barceloneta es manifestaven en contra del futur museu franquiciat de l'Hermitage, que ja té pràcticament tots els permisos per construir el seu edifici exultant (i insultant, per molt Toyo Ito que el signi), al port, amb la idea d'inaugurar-lo el 2022 per al milió

Qui ha de dur les regnes i a qui ha de beneficiar la cultura? No hi ha més debat

de turistes que preveu rebre cada any. La tercera notícia que s'encavalca va ser la denúncia dels col·lectius de la cultura de base de la ciutat, que se senten absolutament deseparats per unes polítiques culturals que semblen dissenyades per alguna ment que vol arrencar d'arrel els projectes pensats i fets per ciutadans i per a ciutadans. Aquest és l'autèntic dilema que hi ha quan es debat el model cultural de Barcelona: qui n'ha de dur les regnes i a qui ha de beneficiar. Tota la resta és soroll que ens va empenyent a la deriva.

Les cares de la notícia



PRESIDENT D'ÒMNIMUM CULTURAL

Jordi Cuixart

Un discurs clarivident

Des de la seva presó política, el president d'Òmnium és clar, contundent i clarivident en el seu missatge. Reclama unitat davant la sentència, que preveu condemnatòria; critica les picabaralles perquè fan el joc a la repressió i avisa que només anant junts “sense deixar ningú pel camí”, es podrà arribar a l'objectiu.



VICEPRESIDENT DE L'ASSOCIACIÓ CAIXA DE SOLIDARITAT

Ernest Benach

Justícia solidària

La Caixa de Solidaritat no ocupa grans espais a la premsa però és crucial per no deixar sols polítics i càrrecs de l'administració que estan sent represaliats amb multes o fiances per l'Estat en relació amb el 9-N i l'1-O i que d'altra manera estarien arruinats, ells i les seves famílies.



DIRECTOR DE 'LA TRAVIATA' QUE ESTRENA PERALADA

Riccardo Frizza

Un clàssic molt vigent

El Festival Castell de Peralada estrena dilluns una nova producció operística pròpia: tot un clàssic com *La Traviata* de Verdi, amb direcció musical de Riccardo Frizza i direcció escènica de Paco Azorín, protagonitzat per una dona alliberada que lluita contra la hipocresia social: un tema molt actual.



Tal dia com avui fa...



1 any Onada de calor
Catalunya, en alerta per les temperatures de 40 graus. Un estudi revela l'augment de la mortalitat les nits en què el termòmetre no baixa dels 23.

10 anys Nou finançament
Els municipis volen un nou finançament. Es queixen que han de satisfer serveis per als quals no reben cap tipus de contribució oficial.

20 anys Catàstrofe a l'Índia
Almenys 500 persones moren en la col·lisió de dos trens per un error de senyalització a l'estat de Bengala Occidental, a l'est de l'Índia.

Full de ruta

Toni Brosa

La llengua amenaçada



No cal tenir estudis superiors, ni tan sols ser més espavilat que la majoria, per entendre la diferència entre espiar i observar comportaments anònims per fer-ne un estudi estadístic. No és possible que els polítics del PP i Cs i els portaveus habituals de la caverna mediàtica tinguin dificultats en destriar aquest gra d'aquella palla i menys llegint el contingut de l'*Estudi sociolingüístic als patis d'escoles i instituts de zones urbanes de Catalunya* elaborat i publicat per la Plataforma per la Llengua, la perversa conclusió del qual és que els patis de les escoles catalanes són bilingües, però que si en edat de primària ho són a parts semblants, a partir de l'ESO el castellà golea el català en les converses entre alumnes. Deu ser que els empenya que algú dementeixi la teoria que les escoles catalanes són una mena de centres de reeducació, on a banda de rentar el cervell, inocular l'odi a Espanya, adoctrinar en l'independentisme, s'obliga a parlar català i et castiguen si desobeixes i parles o jugues en castellà al pati. O els empenya que hi hagi una Plataforma per la Llengua que posi sobre la taula la

No calen espies per saber que la llengua amenaçada a Catalunya és el català

situació precària del català als jutjats, als cinemes, a les universitats, a la indústria automobilística o als patis d'escola; que exposi la seva indefensió davant els centenars de normatives espanyoles que cada any imposen l'ús del castellà a Catalunya, menyspreant que el català és la llengua pròpia i cooficial del país; o que denunciï les desenes de casos greus de discriminació lingüística a persones catalanoparlants. Casos equivalents al que aquesta setmana ha denunciat una empleada de l'aeroport de Palma, que va molestar un guàrdia civil de l'esmentat aeroport dirigint-se a ell en català, a pesar que l'havia avisada que "A la autoridad se le habla castellano" i fins i tot advertida que "O hablas en español o no pasas" i ara es troba amb una denúncia de la GC que li podria suposar una multa de 200.000 euros. O potser és que simplement el català els fa nosa. La qüestió és que no calen espies per saber que si hi ha una llengua fustigada, discriminada i amenaçada a Catalunya, amb la passivitat còmplice de l'Estat, aquesta llengua és el català.



Tribuna

Antoni Soy. Professor de la Universitat de Barcelona

La crisi del comerç

Tot i que encara té defensors, sembla que la crisi de la globalització neoliberal s'està aprofundint. De fet, la globalització actual, com ha estat assenyalat, no és un fenomen totalment nou, sinó una nova mundialització de l'economia un cop es decideix posar fi al control dels moviments de capitals per part dels governs que es preveia en el sistema monetari internacional de Bretton Woods. Això havia estat un element fonamental en la reforma del capitalisme que s'havia intentat després de la II Guerra Mundial. D'altra banda, el neoliberalisme és un terme equívoc perquè dona a entendre que l'estat s'ha retirat de l'economia, quan en realitat no ho ha fet, com s'ha demostrat a bastament en les actuacions fetes davant la gran crisi de 2008/09.

UN SENYAL PRINCIPAL de l'actual empitjorament de la crisi és la caiguda del ritme de creixement del comerç internacional. Així, en el moment àlgid de l'anomenada "globalització neoli-

beral" el comerç global creixia a un ritme de quasi el 8% anual, el doble del creixement del PIB, a conseqüència de l'expansió de les cadenes d'oferta/de valor globals (CVG) que havien estat transformant la producció en un procés integrat transnacional. En canvi, en el darrer any el comerç global amb prou feines ha crescut un 2,6% anual, segons l'Organització Mundial del Comerç, al mateix ritme que el creixement previst del PIB.

ALGUNS DIEN que això és una conseqüència del proteccionisme de Trump (i d'altres) i de les guerres comercials, especialment entre els EUA i la Xina. Tanmateix, alguns treballs del Banc de Pagaments Internacionals-BPI (Bank of International Settlements-BIS) assenyalen que entre el 2000 i el 2008 hi havia una activitat frenètica en les CVG, especialment entre els EUA i la Xina, que van fer créixer les exportacions mundials respecte al PIB un 16% anual acumulatiu. En canvi, tot i una certa recuperació de les exportacions després del

moment més greu de la crisi, el seu creixement no ha tornat a acostar-se, ni de lluny, als nivells d'abans del 2008.

AMB LES FACILITATS ofertes pel sistema financer, que van donar lloc a un veritable boom del crèdit, abans de la crisi les empreses no tenien dificultats per finançar la seva activitat i el comerç internacional. Però amb la crisi, també financera, això s'acaba. Els bancs (els oficials i els shadow) ja no donen crèdits tan fàcilment, i no van patir simplement les seves pròpies bombolles especulatives, sinó que van afectar també la producció i el comerç internacional. Sembla que la bombolla del crèdit d'abans de la crisi que va donar lloc a un boom dels preus immobiliaris, també va produir una bombolla en les CVG i en el comerç internacional. Un cop aquesta bombolla ha explotat sembla difícil esperar, almenys a curt termini, que el creixement del comerç esmentat torni als nivells que hi havia abans de la crisi.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

El negoci d'estalviar treballadors

■ Els nous sistemes i modernismes que actualment van posant en actiu les grans empreses on el benefici preval sobre el servei i que fidelment activen els grans executius, molt ben pagats per cert, van en detriment del treballador i, en el cas que mou aquest escrit, del que no és res més que un sofert client d'una sucursal de La Caixa del meu poble. Una reestructuració a la sucursal que no ha deixat gairebé content a ningú, on tu et fas la feina, amb dificultat afegida per a la gent gran, a qui li costa d'entrar en sistemes d'alta tecnologia, ens ha portat que quan has de fer una consulta no saps on has d'anar perquè t'atenguin. Amb sort, si pots contactar amb un empleat que coneguis, et diu que t'esperis al voltant d'una tauleta al mig de la sala, i també amb sort només hauràs

d'esperar una mitja horeta o tres quarts. Per cert, cap queixa dels empleats, al contrari. Anteriorment et podien atendre en un despatx i, amb cita prèvia, comentar amb la persona indicada el teu cas o resoldre el possible problema. Ara bé, l'entitat presumeix dels guanys i ho publica, i el client, que hi porti els diners... que és el que cal. Quina diferència amb els orígens de la seva fundació.

BONAVENTURA BOSCH
Sant Joan Despí (Baix Llobregat)

'Teatrí de Butxaca'

■ Vull referir-me a un grup d'amics que ha anat formant-se al voltant d'una persona excepcional: en Salvador Barrau. Gràcies a tots ells, durant els darrers cinc anys he trobat el lloc on expressar-me i créixer com a poeta: el *Teatrí de Butxaca* de cada dijous a la tarda a Ràdio Gràcia. En Joan Ignasi, la

Susanna, en Jordi, la Mihoko, en Lluís, la Rosa, en Sebas, l'Elvira, l'Àngels, la Tanit, en Joan, la Victòria, l'Alfons, la Carme, l'Amada, l'Anais, la Moira, en Toni, la Núria, l'Ernest, i en Salvador dirigint i participant, hem fet pinya al voltant de la poesia pròpia, la poesia universal en català, castellà, japonès, esperanto, italià, alemany, anglès, francès, mandarí, i també entorn del feminisme, l'humor, el món dels infants i molts temes socials. Jo vull agrair a tots ells que, des de fa cinc anys, em sento com l'aneguet lleig del conte d'Andersen que ha trobat la seva família i la seva veritable naturalesa. Tant de bo el *Teatrí de Butxaca* continuï a les ones molts anys més.

XAVIER MARTÍ GARCIA
Barcelona

La sentència

■ L'ens Espanya és estructuralment mental i material d'actuació amoral on hi ha brillant la ca-

lalanofòbia. La sentència serà condemnatòria, la revenja com a plaer d'eliminar l'ene-mic socialitzant l'odi, sent un pilar més, fan visibles les raons d'un procés de venjança a través de la guerra judicial del modern *lawfare* guerra contra els polítics independentistes. Mancats de cognició per valorar els més de dos milions dos-cents mil els de la mateixa ideologia. El paradigma de l'assassinat president Companys, proclamant l'Estat català demanant la federació dels pobles espanyols. Sense capir que la lluita és contra els propietaris d'Espanya: el rei, les seves castes i l'armada tropa. La independència catalana afavoreix la unitat espanyola de tots els demòcrates. La guerra contra Catalunya i l'ús de l'arma judicial del *lawfare* supleix els armats simulant una democràcia falsa, in-existent.

ALEXANDRE PINEDA FORTUNY
Barcelona

La frase del dia



“La caixa de solidaritat és un dels millors símbols de la unitat de l'independentisme”

Irene Rigau, EXCONSELLERA D'ENSENYAMENT



Tribuna Europa

Guillem López i Casasnovas. Professor a la Universitat Pompeu Fabra

Quelcom no funciona a Europa, i ens ho hem de fer mirar. Ho dic des de l'expectativa meva de l'europeisme Jacques Delors, avui definitivament molt malmesa, i sense ànims entreguistes a les forces estatals que avui manen a la Unió Europea. Obviaré la part política de català empenyat, entorn de la preservació dels nostres drets que esperàvem de les institucions europees, per a limitar-me a comentar dos aspectes econòmics de prou significació.

EUROPA COM A ÀREA de lliure comerç acumula avui les xifres més elevades de superàvits comercials (més que la Xina!): 400.000 milions d'euros és el seu saldo de la balança corrent de l'eurozona envers la resta del món. I els excedents que això genera no es retornen a l'economia, amb taxes d'estalvi clarament per sobre de la inversió a l'àrea, tot i les fragilitats d'alguns dels països que la integren. La crítica més forta a la paràlisi se l'emporta Alemanya, que tot i poder, no actua de locomotora ni en el seu propi país (potser per la por genètica alemanya a la inflació). Àdhuc manté en aquesta situació superàvits fiscals amb tipus d'interès negatius pel seu deute sobirà (hom paga per a poder subscriure deute alemany!) malgrat les seves paleses necessitats d'infraestructura.

EL DESAPARELLAMENT d'interessos dels països que van bé respecte dels que s'ho passen malament, per exemple Itàlia, és abismal. Salvini es pot considerar així un resultat de la política europea, d'una Europa que ha deixat que des de l'entrada de l'euro Itàlia empitjori (i no millori –Espanya ho ha fet un 15%–) la seva renda per càpita real. Quin italià es pot sentir a gust de pertànyer a Europa amb aquest registre? Es contraposa a tot

això un Parlament mamotrètic, disant, cementiri/menjadora de molts polítics que no se'ls coneixerà en tota la legislatura per les seves contribucions. Diputats que pul-lularan amb bons sous per Brussel·les (estic pensant en alguns eurodiputats illencs que conec) en un Parlament que haurà d'esperar llargues reunions de fi de setmana, de caps d'estat o responsables d'economia, per a fer martingales i resoldre els embussos que ells mateixos creen amb la seva manca d'acció, per a poder tirar endavant un estat de coses incomprensibles per a

“Criticar Europa està mal vist, essent com és per a molts de nosaltres la darrera esperança per a la regeneració de la democràcia, però hi ha una llista de coses clarament millorables en una Europa que sigui més rellevant per a les nostres vides.

molts ciutadans.

A LA VEGADA, EL BANC CENTRAL Europeu, braç armat de la política monetària, es troba lligat a un objectiu de inflació més que discutible i allunyat de la possibilitat de prendre en consideració l'economia real. I tot el *quantitative easing* o restricció monetària laxa que ha practicat, la banca continua a la seva, sense traslladar a l'economia real la ingent massa monetària que el BCE posa a disposició. La darrera xifra que conec (d'abril d'aquest any) és escandalosa, amb unes entitats financeres que a l'eurozona acumulen un excés de fons, retinguts al seu nom i facilitats pel BCE, d'1,9 milions de milions d'euros (Espanya 110.000 milions d'euros) per sobre dels fons requerits pel propi mecanisme de facilitat, tot i la penalització vigent (retribució negativa, és a dir, pagar per a mantenir aquells dipòsits¹) del 0,4%.

DE MANERA QUE, pel que comentem, no sembla que els països amb tants alts superàvits creguin en un projecte europeu compartit –ni el comportament d'alguns dels països els fan possiblement mereixedors–. I les entitats bancàries al si de cada país es veuen atrapades en una baixa rendibilitat, tot i aquell excés de liquiditat, per la manca de confiança en les seves pròpies economies.

SUPOSO QUE CRITICAR Europa està mal vist, essent com és per a molts de nosaltres la darrera esperança per a la regeneració de la democràcia. Aquest clam vol, però, vèncer el cofoisme d'alguns pels nous equilibris a les institucions europees assolits a toc de campana, i fer palesa la llista de coses clarament millorables en una Europa que sigui més rellevant per a les nostres vides.

De set en set

Lluís Muntada

Els herois (3)



Era la segona vegada que viatjàvem a la Xina per adoptar una filla. Quan ja feia sis dies que teníem la nostra segona filla, al macrohotel Dolton de la regió de Hunan va arribar una altra onada de pares adoptius. Un vespre que sopàvem al restaurant de l'hotel, un matrimoni tarragoní que havia arribat el dia abans, ens va demanar si els podíem fer “un favor”: mirar la seva filla. La dona va retirar una mica la manta blau cel amb què embolcallava la nena. Vam contemplar una criatura que tenia un caparronet diminut i els ulls envidrats com amb un tel de calitja.

La part esquerra de la cara de la nena –a qui els seus nous pares havien posat el nom de Sara– penjava sencera. El pare li va passar la mà per davant dels ulls, estenent el dit índex. I la nena, que semblava viure en una passivitat vegetal, en cap moment va seguir la mà amb la mirada. Mentre feia moixaines a la nena, la dona va esclatar: “Els de l'Agència ens diuen que hi ha hagut un error. Ens han donat una nena paralítica i cega que no és la nena de la fotografia i de l'informe que ens van enviar fa cinc mesos. Ens diuen que, si volem, ens la canvien en vuit hores. Però ara, la Sara ja és la meua filla, ¿no? Me l'acosto i sento com s'arrapa a mi! Soc la seva mare, ¿no?” L'home hi va afegir: “No sabem què fer. Per una part, ens la quedariem. Però per l'altra, ens frena la idea que quan nosaltres dos faltem, la Sara pot ser una càrrega per als nostres dos fills grans, que ara tenen 11 i 9 anys.”

Nosaltres l'endemà marxàvem, cap a Beijing. Al matí, abans de sortir de l'hotel, vam trucar a la porta de l'habitació d'aquella família, per acomiadar-nos. Van obrir. L'home i la dona tenien els ulls embogegats. Vam estar uns tres o quatre minuts abraçats en un silenci mineral, sense dir-nos res. Al centre de la melé hi havia la Sara.

Sísif

Jordi Soler



VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La solidaritat evita l'embarg als processats pel 9-N i l'1-0

■ Mas, Rigau i Ortega agraeixen els donatius que han permès pagar els milions exigits pel Tribunal de Comptes i el jutjat 13 ■ Fan una crida a mantenir-los per als que seran "perseguits econòmicament"



Rigau, Mas i Ortega van agrair ahir en roda de premsa els donatius ciutadans a la caixa de solidaritat acompanyats d'Enric Pujol (JxCat) ■ E. FONTCUBERTA / EFE

Xavier Miró
BARCELONA

La caixa de solidaritat ha pagat amb les donacions dels ciutadans els dos milions més que el Tribunal de Comptes ha acabat exigint a l'expresident Mas i als exconsellers Homs, Rigau i Ortega i sis persones més per aixecar l'embargament dels seus béns, a més dels prop de 700.000 euros que faltaven per aportar al jutjat d'instrucció 13 de Barcelona per

evitar també l'embargament dels comptes particulars als alts càrrecs de la Generalitat investigats per aquest jutjat.

La caixa de solidaritat que van impulsar inicialment l'Assemblea (ANC) i Òmnium, però que avui gestiona una associació específica per a aquesta funció, va anunciar dijous que havia fet efectiu el pagament de les quantitats globals que exigien el Tribunal de Comptes i el jutjat 13. Tot i que Mas, Ortega,

Homs i Rigau van ser exculpats de malversació pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya arran de l'organització de la consulta del 9-N, el Tribunal de Comptes va decidir posteriorment condemnar-los a una multa de gairebé 5 milions, dels quals la caixa de solidaritat en va abonar inicialment tres.

En el cas dels alts càrrecs de la Generalitat investigats per l'organització del referèndum de l'1-0, el jutjat d'instrucció

Exemple de la unitat "necessària"

Mas, Ortega, Homs i Rigau recorreran contra la multa davant el Tribunal Suprem, tot i que no tenen gaire esperances que els doni la raó "veient com van les coses", indica l'expresident, que hi afegeix que no es poden donar per vençuts perquè consideren un "abús de dret que t'exonerin per la via penal de malversació i després et condemnin per la via administrativa". Els

tres exmembres del govern van referir-se ahir a la caixa de solidaritat com un dels millors exemples "de la unitat d'aquest país". L'expresident va qualificar la caixa d'"exemple d'aquesta necessitat absoluta d'actuar amb el sentit més unitari possible". Mas va considerar la unitat del moviment sobiranista no només "necessària", sinó "imprescindible".

13 de Barcelona els va imposar una fiança de 5,8 milions, de la qual la caixa de solidaritat va poder pagar-ne 5,1 en primer terme. La resta de diners es van voler cobrir amb l'aval de finques dels investigats, però el jutjat no va acceptar la mesura i va procedir a embargar comptes corrents i nòmines dels afectats fins a arribar als 5,8 milions.

Finalment, dijous la caixa de solidaritat informava, tal com recollia l'ACN, que havia procedit a cobrir la totalitat de la multa exigida pel Tribunal de Comptes i també la fiança establerta pel jutjat 13. Ahir, l'expresident Artur Mas, l'exvicepresidenta Joana Ortega i l'exconsellera Irene Rigau, també

La frase

“La caixa de solidaritat és un referent d'aquesta necessitat d'actuar amb el sentit més unitari possible”

Artur Mas

EXPRESIDENT DE LA GENERALITAT

en nom de l'exconseller Francesc Homs i els altres sis afectats, agraiïen públicament la solidaritat dels ciutadans que han fet possible fer front a les despeses. Tot i que ahir encara no s'havia aixecat l'embargament dels seus béns, Mas confiava que això es porti a terme els pròxims dies. Acompanyats del portaveu de JxCat al Parlament, Eduard Pujol, Mas feia una crida a continuar fent donacions a la caixa perquè preveu que als represaliats per l'1-0 també "els perseguiran econòmicament". ■



FIRAGOST 2019

65a FIRA EXPOSICIÓ DEL CAMP CATALÀ

Valls, dimarts 6 i dimecres 7 d'agost

Visiteu-la a Valls

MÉS DE 350 EXPOSITORS, EN UN QUILÒMETRE I MIG DE RECINTE FIRAL, AL CENTRE DE VALLS

- Fruits del camp, plantes, vins, caves, olis, alimentació artesanal, ceràmica, artesanía...
- Exposició de maquinària agrícola i vehicles
- Concursos d'arrossegament amb cavalleries, portadors/es de saques d'avellanès, de beure en porró
- Exhibició canina, espectacle equestre
- Conferències, Exposicions, Actuació dels Xiquets de Valls...
- Festivals



C. Jacint Verdaguer, 1 - Valls - Tel. 977 600 909 - Fax 977 606 456
valls@cambravalls.com - www.cambravalls.com/firagost

www.facebook.com/firagost

www.twitter.com/firagost

#Firagost2019

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Cuixart s'afegeix a les crides a la unitat

Demana “un esforç d'empatia” per avançar junts en una carta als socis ■ Destaca que no s'encausi votants de l'1-O

Ò.P.J.
BARCELONA

El president d'Òmnium Cultural, Jordi Cuixart, s'ha afegit a les crides a la unitat que han arribat els últims dies des de diversos sectors de l'independentisme, i en una carta adreçada als 172.000 socis de l'entitat demana “un esforç, tant individual com col·lectiu, per mantenir una actitud de respecte i empatia dels uns amb els altres”.

El líder civil alerta que la repressió té l'objectiu de “dividir els que lluiten”, i que l'Estat pretén la desmobilització i la frustració del moviment. “Només avançarem si ho fem junts i no ens deixem ningú pel ca-

La frase

“Continuarem defensant els postulats polítics que ens han portat fins aquí. Sense rancor ni renúncies”

Jordi Cuixart
PRESIDENT D'ÒMNIMUM CULTURAL

mí. Continuem mostrant que som un país de grans consensos”, proclama davant d'això Cuixart, que insisteix que qualsevol debat que no es basi a avançar en la resolució del conflicte “és del tot estèril i superficial”. A més, demana que, si els presos polítics han de tornar a Madrid a la tardor, fins i tot per complir-hi una

eventual condemna, això “no condicioni” la resposta que es prepara a la sentència del Suprem, sinó que s'utilitzi “com un altaveu més per visualitzar el greu retrocés democràtic”. En aquest sentit, insta a continuar defensant els mateixos postulats polítics “sense rancor ni renúncies de cap mena”.

El president d'Òmnium també aprofita per donar valor, en el “camí legal derivat de la tardor del 2017”, a una “victòria gens menor” en les últimes setmanes com és el fet que l'Audiència de Barcelona hagi descartat la imputació de votants de l'1-O, en haver resolt que la seva acció “està emmarcada en un movi-



Jordi Cuixart, al febrer, quan va declarar davant del Tribunal Suprem ■ ACN

ment de desobediència civil no violenta que vol impactar en l'opinió pública”. “Les magistrades han dit ben clarament allò que el Suprem es nega a acceptar”, subratlla Cuixart, que acaba la carta recomanant “redescobrir” el vessant “més activista” de Gandhi, a qui posa com a exemple de resistència social i lluita no violenta. ■

Turull: “Octubrem-nos”

També des de la presó, l'exconseller de la Presidència Jordi Turull s'unia ahir a la pinya amb una piulada a favor de la unitat, rere l'etiqueta #octubremnos: “I si ens octubrem tots plegats? És a dir, i si ens amarem de nou d'aquelles actituds de l'1-O;

d'unitat, autoexigència, confiança, respecte, pacifisme i determinació? Vaja! Com ho fan tants ciutadans per tots els racons del país”, era el seu clam, que s'uneix als que en el mateix sentit en els últims dies ha penjat l'expresident de l'ANC Jordi Sánchez.

El banc al mòbil amb BBVA

Luz Martín Manjón.

Responsable de producte digital de BBVA

“Creem experiències basades en les necessitats dels clients”

■ ‘Programa tu cuenta’ és el nou servei digital que BBVA ofereix als seus clients a través de l'app. Permet personalitzar i accionar sis regles per automatitzar tasques de la gestió de les seves finances personals

Què és ‘Programa tu cuenta’ i quins avantatges aporta al client?

És una nova funcionalitat dins de l'app que ajuda els clients a gestionar el seu dia a dia, automatitzant certes accions mitjançant regles senzilles. Tenim ja interioritzades moltes automatitzacions que ens faciliten la vida. Amb els nostres comptes podem fer el mateix. Amb les regles que hem posat hem intentat cobrir dues grans necessitats que ens han traslladat els propis clients:

gestionar fàcilment els saldos dels comptes per evitar ensurts i haver de passar diners d'uns comptes a altres, i accionar l'estalvi de manera fàcil i sense esforç.

Per què aquestes regles i no altres?

Hem començat per regles que ja eren conegudes pels clients, les de gestió de saldos ja s'utilitzaven en oficines i tenien bona acceptació, i les d'estalvi són formes senzilles i habituals d'estalvi que d'alguna manera hem digitalitzat. La re-

gla de “saldo mínim” permet al client fixar una quantitat mínima de saldo que vol tenir en el seu compte, de manera que quan el saldo baixi d'aquesta quantitat, el que falti es traspasa des d'un segon compte. A aquesta se suma la regla de “saldo màxim”: amb ella el client pot marcar una quantitat màxima de saldo que vol tenir al seu compte, i quan es sobrepassi aquesta quantitat els diners sobrants es traspassen a un segon compte.



Luz Martín Manjón ■ BBVA

També hi ha regles d'estalvi?

Sí, hi ha un tipus de clients als quals els agrada “preestablar” i apartar una certa quantitat segons vagin cobrant.

Per a ells posem a la seva disposició la regla de l'“estalvi de nòmina”. No obstant això, hi ha clients que prefereixen tenir tots els seus diners disponibles per a les des-

peses i, a final de mes, guardar el que resta. Per a ells tenim la regla d'“estalvi final de mes”. Per als que prefereixen estalviar controlant les seves despeses tenim la regla d'“estalvi de pressupostos”, mitjançant la qual els diners que no s'hagin gastat d'un pressupost en una categoria de despesa es passa a un altre compte d'estalvi. I finalment, per als que prefereixen guardar “els canvis”, tenim la regla de l'“arrodoniment de targeta”, que permet establir un arrodoniment en les compres amb targeta de dèbit i guardar en un altre compte els cèntims que sobren.

Han fet proves amb clients?

Sí. Hem realitzat test amb clients abans d'obrir l'eina. El feedback sempre ha estat molt bo, de fet ens demanen més regles i ens aporten idees. Fins ara tenim un total de 14.500 regles actives. Del total, 4.500 són d'arrodoniment i 3.300 d'estalvi de nòmina, i 1.500, d'estalvi a final de mes.

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

ELS NOSTRES AJUNTAMENTS SANT FELIU DE GUÍXOLS

Carles Motas

Alcalde de Sant Feliu de Guíxols (Tots per St. Feliu)

“L'estabilitat política és bàsica per al Thyssen”

INTERLOCUCIÓ · L'alcalde de Sant Feliu de Guíxols, independent, es queixa del cúmul de comicis que bloqueja el diàleg amb la Generalitat i l'Estat **MODEL** · Aposta pel turisme cultural per allargar la temporada clàssica de sol i platja



E.A.

Emili Agulló
SANT FELIU DE GUÍXOLS

Edil del consistori guixolenc des del 1999 –quan un grup de crítics de CiU van promoure la formació Tots per Sant Feliu–, va contribuir a consolidar el grup i va ser alcalde efímer entre 2010 i 2011 arran d'una moció de censura contra el PSC. En els comicis del 2011, el retorn de Joan Alfons Albó al capdavant de CiU els va deixar a l'oposició, com a segona força, amb un pacte amb els socialistes desbancats per Motas. Però al 2015 va aprofitar la trencadissa interna i renovació del PSC per pactar amb ells i amb ERC. Recuperava, tot i tornar a ser segona força, una alcaldia que li va permetre guanyar folgadamente les darreres eleccions del 26-M, amb 10 dels 21 regidors. I ha reeditat l'entesa, només, amb el PSC.

Està satisfet, amb el resultat del 26-M per a una formació local?

Guanyar en totes les meses de tots els barris, en unes eleccions que coincidien amb unes europees polaritzades semblava difícil. Han estat quatre anys molt complicats, que hem patit a escala de govern local. I certa angoixa de no saber si els electors diferenciarien entre ideologies i gestió. Però aquí és claríssim que volen que la ciutat funcioni. I això és el que com a grup independent hem pogut demostrar, en una ciutat petita però important dins del seu entorn.

Tot i ser independent, va rebre una oferta de JxCat per formar part de la darrera candidatura al Parlament per la demarcació de Girona...

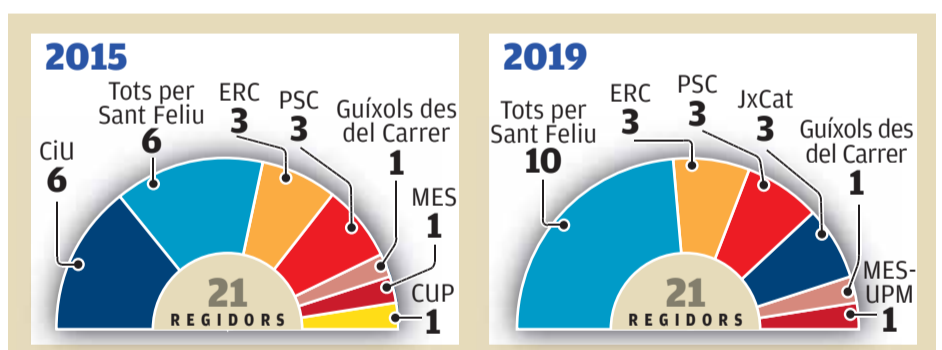
Eren les eleccions del 21-D, i encara no teníem començades les obres del passeig i del parc Central, a l'asil. No hauríem acabat.

Després JxCat també el va sondejar per obrir la llista local. Però vostè va impulsar un projecte independent comarcal de Tots per l'Empordà, al govern del Consell del Baix Empordà i amb la seva acta a la Diputació. És la nova via?

En el projecte de Tots per l'Empordà acaba de cristal·litzar la percepció que en els municipis els partits polítics tradicionals han perdut credibilitat. Els veïns busquen referents que prioritzin la ciutat on viuen. I es pot veure en el fet que molts partits grans han amagat la sigla. Nosaltres posem a davant la ciutat, i després ens entendrem amb tothom.

I al final, després d'haver format govern amb ERC i el PSC, s'ha decantat només pels socialistes.

ERC i JxCat estrenaven equips, i hem de veure com s'assenten. Vull tenir-hi bona relació i l'oferta de diàleg hi és. Però amb el PSC ja ens coneixíem, ens hem entès els darrers quatre anys i tenen ganes de treballar, encara que discrepem en alguns aspectes, però els mirarem de pactar. A banda, la mateixa nit electoral ja tenia clar que no volia governar amb el meu grup en solitari, ni tan sols en el su-



pòsit que haguéssim fet majoria absoluta. M'agrada treballar en equip, amb un govern ampli i que no sigui monocolor.

Com comença el nou mandat, i en plena temporada turística al municipi?

Coordinant-nos amb els nous regidors, perquè hi ha continuïtat però diversos de nous i alguns canvis d'àrees. Ara mateix, la prioritat és acabar d'enllestir el plec del concurs del nou contracte de neteja i recollida d'escombraries. Hi haurà una regidora que controlarà l'àrea en exclusiva. I el procés per adjudicar la redacció del projecte del Museu Carmen Thyssen.

Tenir la ciutat endreçada i amb atraccions és bàsic per captar visitants. Però la neteja porta maldecaps des de fa una dècada. Quins plans tenen?

El contracte actual és de fa deu anys i està totalment desfasat. Ens hem d'adaptar a la normativa actual i ser conscients que ens afecta a tots, a l'Ajuntament, pe-

rò molt als ciutadans, pel reciclatge i civisme. Tot allò que no vagi en aquestes línies encarrirà costos. Volem més flexibilitat i progressivitat, perquè pagui més qui més genera i viceversa. I diferenciarem residus i neteja, que es reforçarà amb més gent a peu, i en dies festius o períodes de vacances. Més proximitat, que tampoc implica el porta a porta a tot el municipi. I també en seguretat, amb més efectius patrullant pel carrer.

L'onada de prejubilacions permesa per la llei estatal ha deixat el cos policial en quadre. Cobriran els llocs vacants?

Amb interins, de moment. Però planificarem el futur. Hem alliberat una de les dues places d'inspector i això ens permetrà incorporar nous agents.

Com a grans projectes, fa dues dècades que els successius governs locals parlen del Museu Thyssen, des del 2003. Aquest mandat serà el definitiu?



Un independent, però amb fusta de polític

Carles Molas (1968) es va llicenciar en administració i direcció d'empreses a la Universitat de Nebraska, als Estats Units. Retornat a Sant Feliu, va continuar treballant a l'empresa familiar. I no ha deixat de compaginar l'alcaldia –i la nova dedicació a la Diputació de Girona, on la coalició Tots per l'Empordà ha assolit una acta– amb l'atenció a clients i comensals en els moments de més feina. Des del grup polític independent, però, li ha acabat trobant el gust a la política, fonamentalment en les coses tangibles i el vessant més local. Defensa un canvi de la llei electoral del règim local per a l'elecció directa d'alcaldes i alcaldesses, però també reivindica el treball en equip i la vàlua de tots els seus membres, amb els quals repassa setmanalment l'evolució dels grans projectes i la llista d'actuacions menors. Entremig de l'agenda, i acostumat a no fer vacances a l'estiu, quan el negoci i la ciutat no donen treva, li costa trobar l'esclatxa per desconnectar. Però a més de la família, encara esgarrapa alguns minuts per cuidar les orquídes a casa i al despatx. Entre els diversos exemplars, encara floreix la que li van regalar quan va arribar a l'alcaldia al 2015 i regala la darrera, des d'aquest juny.



segat, veig difícil que es conformi amb un pis. Però crec que els desenvolupaments nous arran de mar estan esgotats, i que hem d'anar més cap a reformar les construccions que ja hi són.

Creu que es pot reactivar el projecte d'àrea residencial estratègica (ARE) aprovat abans de la crisi immobiliària?

L'ARE s'ha de desfer. Ens impedeix créixer i la Generalitat les té totes aturades des de l'any 2008. És un sector on podríem créixer en equipaments, al costat de l'escola Gaziell. I si no les pensen desenvolupar, seria moment que el govern desbloquegés la situació.

Com es presenta l'agost, en la seva doble condició d'alcaldia i empresari de l'hostaleria?

Serà una bona temporada, després d'un hivern en què s'ha treballat bé. Fins a mitjan juliol encara s'ha notat la diferència entre dies laborables i caps de setmana, però està venint més gent que altres anys. El termòmetre de Sant Joan va ser bo i l'ambient que es percep és d'optimisme; si la meteorologia no es torça serà un bon estiu.

La recuperació de llits amb la reobertura dels hotels del llegat dels germans Anlló tancats des del 2003 hi influeix?

Tot hi ajuda, i Sant Feliu està recuperant el lloc que li correspon i l'orgull de pertinença. La reforma del passeig marítim de Rius i Calvet ha demostrat que es podia evolucionar respecte a la imatge encallada en l'època gloriosa dels anys 60. Això també influeix perquè hagin vingut empreses a invertir 45 milions en equipaments hotelers els darrers tres anys.

És invertir la tendència de les tres darreres dècades de tancar hotels per fer-hi segones residències, i tenir més rotació de turistes més mesos a l'any?

No només això. És passar de tenir moltes places hoteleres de qualitat baixa, amb els Anlló, a recuperar-ne amb qualificació alta o molt alta, de quatre i cinc estrelles. Això ens situa en un model allunyat del turisme de borratxera. Aquest estiu hem inaugurat diverses exposicions i galeries d'art, al voltant de l'exposició de l'Espai Carmen Thyssen. La base acompanya per fer el salt per a l'allargament de la temporada turística.

Quins plans té per al festival de la Porta Ferrada, ara que tanquen nou contracte?

Renovem el contracte després de la bona evolució de les darreres edicions, en què ja hem passat de 15.000 a més de 45.000 entrades venudes. Però ara volem fer un altre salt qualitatiu i quantitatiu, amb el requisit que l'adjudicatària pugui el pressupost anual. Atrau gent d'arreu de Catalunya, i continuarem apostant per entrades assequibles, amb més concerts de gran format cada estiu a l'espai Guixols Arena.

I a la Diputació de Girona, on té presència però ha quedat fora del govern de JxCat i ERC, quina feina l'espera?

El meu objectiu és claríssim: intentar ajudar tota la comarca del Baix Empordà perquè els seus municipis rebin el màxim d'ajudes i recursos. Tot i que estem a l'oposició i la nostra veu és petita, volem que se'ns escolti. ■



Tenim poques eines per revertir la manca d'habitatges. Hem comprat pisos a bancs, però tampoc és la solució

Som a l'inici del mandat i estem redefinit les actuacions prioritàries. Tenim clar que l'aparcament del costat i el projecte museístic ho tenen tot de cara per tirar endavant. Però cal estabilitat política. És un equipament d'abast nacional català i estatal: hi haurien de ser les altres administracions. I no és normal que només en quatre anys com a alcalde m'hagi trobat amb cinc consellers de Cultura.

Un panorama semblant es va trobar al Ministeri de Cultura al febrer...

Vam anar a veure el director general de Belles Arts a finals de febrer, i hi vam tornar a trobar molt bona predisposició. Però el dia abans el president Pedro Sánchez ja havia convocat eleccions anticipades. I durant tots aquests mesos ningú ha decidit, i els que resten encara... Esperem que tothom duri i trobem ara aquesta estabilitat. Per la nostra part, tenim el contracte signat per a la cessió d'un centenar llarg d'obres, a la primavera vinent



La moratòria urbanística a la Costa Brava ens afecta poc, però veig bé homogeneïtzar el litoral amb normes més estrictes

esperem tenir el nou projecte executiu sobre la taula i definit el que vindrà després, que seran les obres i esperem que estiguin adjudicades i en marxa aquests quatre anys.

Aquesta inestabilitat de la qual es queixa també ha acabat d'endarrerir l'arribada dels diners extraordinaris del llegat dels germans Anlló.

Tenim uns acords tancats amb la direcció de Patrimoni de la Generalitat, per començar a repartir els diners entre projectes culturals, com el Thyssen, i socials, sobretot per a habitatge protegit. Adquirirem els immobles que encara no s'han venut i estudiem com aprofitar-los per a usos residencials.

Un dels punts que van marcar la campanya és la manca d'habitatge assequible.

Sí, perquè tenim molta demanda i força població en un terme relativament petit. El fet de ser un municipi turístic fa que



Volem que el festival de la Porta Ferrada faci un altre salt qualitatiu i quantitatiu, amb més pressupost i més concerts de gran format

molts propietaris prefereixen esperar no més als mesos d'estiu per llogar-lo a visitants. I tenim poques eines per revertir aquesta tendència. Hem comprat alguns pisos a bancs, però tampoc és una solució que m'agradi, perquè en el fons els hem acabat rescatant entre tots.

Els moviments de SOS Costa Brava i la moratòria de la Generalitat sobre noves construccions al litoral, com els veu?

La moratòria, a Sant Feliu, pràcticament no ens afecta. Però sí que crec que els municipis del litoral han de tenir els plans urbanístics actualitzats. Està bé que la Generalitat miri d'homogeneïtzar l'ordenació i amb unes condicions més estrictes en tota la primera línia de la costa.

Creu que les restriccions en primera línia poden afavorir que es desencallin sectors interiors aturats a Sant Feliu?

Qui inverteix en una casa en un penya-

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El meu país

Elisenda Paluzie

Presidenta de l'Assemblea Nacional Catalana

“O sortim al carrer.. o sortim al carrer”

Hem arribat molt lluny, però tanmateix no hem sabut arribar més enllà. La Catalunya de fa 10 anys amb la d'avui dia poc s'assemblen. Partits desapareguts; una societat desperta i viva; les manifestacions independentistes en què sempre érem els mateixos, i sovint mal avinguts, s'han convertit en les més importants del sud d'Europa i obtenim majories independentistes en eleccions successives.

Aquest canvi té un denominador comú ben clar, i es diu societat civil mobilitzada i organitzada. Les consultes populars que van començar a Arenys de Munt les va organitzar la societat civil; les manifestacions contra les retallades de l'Estatut i pel dret a decidir, també; la pròpia constitució de l'Assemblea neix de la societat civil. Aquesta organització ha permès fer avançar el procés d'independència. És el motor mobilitzador més potent que tenim, el principal actiu del moviment popular.

Només quan hem treballat units en la diversitat, hem avançat. De fet, va ser aquesta feina constant la que va permetre posar sobre la taula un referèndum el 2016 quan semblava que la majoria independentista obtinguda el 2015 es col·lapsava per manca d'acord. La sincronització entre societat civil mobilitzada, govern i majoria parlamentària independentista ha donat com a resultat la major victòria obtinguda pel moviment, fer un referèndum d'autodeterminació amb tots els aparells de l'Estat en contra.

El post-1 d'octubre ens ha deixat moltes ferides i velles sensacions que creïem enterrades; pugnes partidistes, lluites per l'hegemonia electoral, pactes que provoquen mals d'estómac... Davant d'aquesta desorientació política, la societat civil hem de tornar a prendre les regnes de la situació. Reprendre el fil de l'1 d'octubre, però amb els aprenentatges que ens ha deixat; i això, en bona mesura, vol dir tornar a sortir als carrers.

Aquests dies hem percebut cert desànim, conseqüència de la manca d'estratègia compartida, en un context de repressió. Prendre les regnes també vol dir superar-lo, i el primer pas és generar una catarsi col·lectiva com la que vam viure el 2012 a Barcelona, durant aquella primera Diada massiva. Per això, aquest 11 de setembre hem de ser-ne molts. Més que mai. Perquè volem demostrar que el nostre objectiu segueix intacte malgrat la repressió i les divisions polítiques dels darrers mesos.



Vista general de la manifestació de l'11 de setembre de l'any passat ■ JUANMA RAMOS

“Hem de ser-ne molts. Més que mai. Perquè volem demostrar que el nostre objectiu segueix intacte malgrat la repressió i les divisions polítiques dels darrers mesos

tembre hem de ser-ne molts. Més que mai. Perquè volem demostrar que el nostre objectiu segueix intacte malgrat la repressió i les divisions polítiques dels darrers mesos. Perquè l'alternativa a no sortir al carrer és quedar-se a casa. I des de casa mai hem canviat res.

Canalitzem aquesta desconfiança,

aquest desànim, i convertim-lo en motor de canvi. Setmanes després de la Diada sortirà el que presumiblement serà una sentència duríssima als líders polítics i socials que van organitzar o promoure el referèndum. Caldrà que estiguem preparats per reaccionar-hi i la primera fita és l'Onze, com també va ser-ho el 2017.

La següent fita llavors pensàvem que seria l'1-0, però entremig van venir dies com el 20 de setembre. Aquest any hem d'estar preparats. A l'Assemblea ho estem fent amb un documental i formacions de lluita no-violenta arreu del territori. A banda, aquests darrers anys hem empès les institucions a alinear-se amb la societat civil per avançar. Ara, a les portes d'un moment crucial per al país, només ens queda una alternativa, afrontar la sentència amb una resposta política, institucional i mobilitzacions que estiguin a l'altura del moment. L'11 de Setembre ha de servir per tornar a posar al centre l'objectiu polític: la independència, i per empènyer els partits a la unitat estratègica per aconseguir-lo. I res no ens prepararà millor per a la mobilització constant, en clau de lluita no-violenta, que necessitem per respondre a la sentència, que aquesta vagi acompanyada d'una nova estratègia compartida per assolir la independència.

Sánchez evita per ara Iglesias i veurà el rei i els agents socials

David Portabella
MADRID

Pablo Iglesias és el líder de l'únic partit que s'obre a fer el pas de votar a favor de Pedro Sánchez en una investidura, però és exclòs de l'agenda de contactes estiuencs que desplega el president socialista. Després d'una reunió amb els col·lectius feministes –l'Assemblea Feminista de Madrid, exclosa, lamenta que la cita fos amb sigles afins al PSOE–, Sánchez ampliarà els contactes amb ecologistes i sindicats i patronal, amb un parèntesi per visitar Felip VI dimecres a Marivent en el tradicional despatx polític de l'estiu entre el cap del govern i el cap de l'Estat.

La coalició és el passat per Sánchez i la ministra portaveu, Isabel Celaá, va ratificar-ho ahir adduint que la via va morir quan Iglesias va ambicionar “un govern dins el govern”. Si bé ara s'imposa copiar el model portuguès perquè el PSOE governi sol avalat per les esquerres i oferir un programa consensuat amb actors socials, Celaá va tornar a pregar al PP una abstenció com la que el PSOE va regalar a Mariano Rajoy el 2016. ■

El Parlament insta a arxivar el cas Iceta

Redacció
BARCELONA

El Parlament ha instat en les al·legacions al TC que es desestimi el recurs d'empara del PSC pel sistema de votació que va rebutjar el nomenament de Miquel Iceta com a senador. Els socialistes volien que fos secreta amb paperetes, fet que no hauria permès vots en contra, però els lletrats asseguren que la votació electrònica i secreta emprada es va fer seguint la normativa i tots els precedents. A més, recorden que el dret fonamental al·ludit pel PSC fa referència al fet de “poder ser escollit”, i no a “ser escollit”. ■